

Opinió

A la llum del Nadal, paraules

28/12/11 02:00 - [GEMMA CALVET](#)

Si hi ha alguna cosa segura durant les festes nadalenques, a més de les espelmes a la taula, és que el temps per conversar amb la nostra gent s'estén. I amb això, s'estén la vida com unes estovalles de taula treballades per la Balanguera, i disposades a rebre, a sostenir, a emmirallar en els plats de diumenge, emocions, silencis i paraules. La Balanguera misteriosa que teixeix la vida, fil a fil, puntada a puntada. El poema de Joan Alcover, convertit en himne de Mallorca, reflecteix plenament l'esperit que podem viure aquests dies si s'aprofiten espais de comunicació, i vivències compartides. Temps de renovació, any nou, nous horitzons.

“Girant l'ullada cap enrere

guaita les ombres de l'avió,

i de la nova primavera

sap on s'amaga la llavor.

Sap que la soca més s'enfila

com més endins pot arrelar.

La Balanguera fila, fila,

la Balanguera filarà.

De tradicions i d'esperances

teix la senyera pel jovent

com qui fa un vel de nuviàncies

amb cabelleres d'or i d'argent.

De la infantesa que s'enfila

de la vellesa que se'n va.

La Balanguera fila, fila,

la Balanguera filarà...”

Certament cadascú de nosaltres teixim la vida i la metàfora de la Balanguera ens aporta, com a persones i país, la capacitat de crear-la. A cops de converses per reflexionar, per riure, per dubtar i per estimar. Nadal, temps lliure de feina, en família, amics, companys de treball. Temps per parlar llargament, per discutir, per explicar-nos coses. També per adonar-nos dels límits de les relacions. Temps per retrobar vincles, per fer-ne de nous. I temps per estimar. La força de la tradició, vagi acompanyada o no de creences religioses, ens porta any rere any, aquests dies festius, trobades plenes de paraules. També l'escenografia dels rituals com ara els Pastorets i els pessebres vivents, un guió inacabable que ajunta pobles i famílies, deixa l'empremta de la nostra capacitat creativa. L'any 2003 un pastoret mexicà doctorant de dret a Barcelona pronunciava amb tota la passió del seus ulls verds un “No són romanços, que és ben veritat”, en la versió de Folch i Torres, organitzada per la companyia de teatre Somni al Terrat. La veritat dels àngels vinguts de Londres o de Betlem, és igual, reclamada en tot cas com a valor per un pastoret que, vingut de fora, va entendre fins avui que estimar aquest país era estimar la seva llengua, la seva tradició i la seva gent.

A Llers, a l'Alt Empordà, enguany el poble es bolca novament a un pessebre màgic enmig del bosc i el fred, on entre el relat i la música de les diverses escenes, van apareixent els ciutadans del poble encarnant figures del pessebre, grans i menuts, amb els animals, les verdures de l'hort, les eines del fuster, el mercat, les fogueres i els romans gaudint de la seva conquesta. El valor de la comunitat feta realitat en aquestes expressions teatrals de bellesa i amor per la tradició. Espectacles de gent corrent feta per a la gent corrent. Eines de solidaritat fetes de paraules, de treball conjunt. Ferran Ramon Cortés estrena llibre: *Parlant, la gent s'estima*, on, des d'una original concepció, fa un recull de dites de diversos autors entorn a la força de les converses. Esmento tres cites especialment valuoses; Sèneca va escriure: “Parla'm perquè jo et vegi.” Carl G. Jung: “Tot el que ens irrita dels altres pot conduir-nos a la comprensió de nosaltres mateixos.” I la frase del català Sebastià Serrano: “L'afecte és el primer indicador de la qualitat de la comunicació.”

Darrera actualització (Dimecres, 28 de desembre del 2011 02:00)

Publicat a

[El Punt Avui. Comarques Gironines](#) 28-12-2011 Pàgina 17

Tweet

0

0

Recomendar

0

Temps per parlar llargament, per discutir, per explicar-nos coses i per adonar-nos dels límits de les relacions.

Altres articles de l'autor

19/09/2012 **La transició nacional**

15/08/2012 **Pau i presons**

Més articles ...

Notícies de ...

[Barcelona](#)

